ældre, ikke i forhold til en arbejdstagers slægtninge i opstigende linie, som forsørges af denne, kan gøres betinget af, at der består en overenskomst om gensidighed mellem den pågældende medlemsstat og den, hvori den pågældende slægtning er statsborger.

Koopmans Bosco Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 21. JUNI 1984 [1]

Høje Domstol.

Blandt de skriftlige indlæg i denne sag, der på udmærket måde er sammenfattet i retsmøderapporten, forekommer kun Kommissionens mig ganske overbevisende. Jeg må med det samme tilføje, at de nye argumenter, der er blevet fremført her til morgen, ikke har fået mig til at ændre opfattelse på det punkt.

Efter min mening har Office national belge (ONPTS), navnlig i sit skriftlige indlæg, tillagt affattelsen af den belgiske lovgivning på området for stor betydning. Det er klart, at ordlyden af en national lovgivning ikke kan være afgørende for, hvorledes fællesskabsretten skal fortolkes.

De argumenter vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som ONPTS's repræsentant har fremført under retsmødet — og som vi lige har hørt — kan ikke være afgørende for Domstolen under en præjudiciel sag, således som Kommissionen med rette har anført. Også jeg er af den opfattelse, at Domstolen nødvendigvis må gå ud fra den udlægning af de faktiske omstændig-

1 — Oversat fra fransk

heder, der er givet i forelæggelsesdommen og i de forelagte spørgsmål.

Såfremt den foreliggende ret senere må konstatere, at de nævnte faktiske omstændigheder er unøjagtige, må det være op til den at tage stilling til dette problem, men det er ikke et spørgsmål, som Domstolen bør bekymre sig om, da dens opgave udelukkende er at tage stilling til et rent hypotetisk tilfælde. Det er op til den forelæggende ret at afgøre, om den faktisk foreliggende sag svarer til dette hypotetiske tilfælde.

Efter min opfattelse er det ikke i indlæggene fra sagsøgeren i hovedsagen og fra den italienske og britiske regering på tilstrækkelig overbevisende måde blevet godtgjort, at det klart fremgår af de faktiske omstændigheder i sagen, at det foreliggende problem ikke kan løses på grundlag af forordning nr. 1408/71. Det, sagsøgeren i hovedsagen har nedlagt påstand om, er, at hun tildeles garanteret indkomst til ældre i henhold til den belgiske lov af 1. april 1969. Dette problem har i det foreliggende tilfælde intet at gøre med den koordinering med hensyn til reglerne om socialsikringsydelser til vandrende arbejdstagere, der er omhandlet i EØF-traktatens artikel 51, da sagsøgeren aldrig har arbejdet i Belgien; den ydelse, hun kræver (supplement i form af garanteret indkomst til ældre), kan nemlig under de foreliggende omstændigheder ikke anses som en socialsikringsydelse, i hvet fald ikke hvis man anvender de kriterier, der fremgår af Domstolens dom i Frili-sagen, sag 1/72 (Sml. 1972, s. 457), som der henvises til i alle de skriftlige indlæg.

Der er ganske vist her til morgen blevet fremført mere spidsfindige argumenter for alligevel at anvende forordningen på et tilfælde som det foreliggende, men efter min opfattelse er disse argumenter også på overbevisende måde blevet tilbagevist i det indlæg fra Kommissionen, som vi lige har hørt.

Som Kommissionen ligeledes har påvist, kan der derimod findes en fuldt ud tilfredsstillende løsning på tilfælde af denne art på grundlag af artiklerne 7, stk. 2, og 10, stk. 1, i forordning nr. 1612/68. En sådan løsning kan heller ikke føre til en fortløbende sammenlægning af ydelser, således som den britiske regering i sit indlæg har udtrykt frygt for.

Jeg har, naturligvis med stor interesse, lyttet til den interessante drøftelse af denne løsning, som lige har fundet sted mellem ONPTS's repræsentant og Kommissionen. Jeg må også i den forbindelse sige, at Kommissionens argumentation forekommer mig mere overbevisende, idet den hviler på en nyere praksis end den, sagsøgte i hovedsagen har henvist til, og jeg kan derfor på dette punkt tilslutte mig, hvad Kommissionen har anført.

Jeg er således her i den bekvemme situation, at jeg med hensyn til alle de forelagte spørgsmål uden forbehold kan tilslutte mig det, Kommissionen på så overbevisende måde har anført. Jeg skal derfor foreslå, at Domstolen besvarer disse spørgsmål i overensstemmelse med Kommissionens forslag, der allerede er referet i retsmøderapporten.